WASHINGTON D C

Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J. Телефон: HEnderson 4-0807, 4-0237. Тел. УНС: HEnderson 4-1016

РІК LX. Ч. 297. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛИСТОПАДА 1952. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS No. 297. JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, NOVEMBER 7, 1952. VOL. LX.

ТРУМАН ЗАПРОШУЄ АЙЗЕНҐАВЕРА НА НАРАДИ ДО БІЛОГО ДОМУ

Вашинґтон. — За кілька хвилин після повороту до столиці з свого рідного містечка, Індепенденс, Мо., през. Труман вислав новообраному президентові Айзенґаверові телеграму такого змісту: „Побажання з нагоди Вашої переважаючої перемоги. Бюджет на 1954 рік мусить бути пред'явлений Конґресові перед 15 січня. Всі вступні обчислення вже зроблені. Ви повинні вислати негайно представника для переговорів з директором Бюджетового Бюра. Літак „Індепенденс" стоїть до Вашого розпорядження, якщо ще бажаєте їхати до Кореї".

На це відповів Айзенґавер негайно так: „Глибоко оцінюю Вашу ввічливу й великодушну телеграму. Я пороблю зарядження впродовж найближчих двох-трьох днів, щоб мій особистий представник зайняв місце при директорі бюджету. Дуже оцінюю Вашу пропозицію покористуватися літаком „Індепенденс", одначе впевняю Вас, що будь-який транспортовий службовий літак буде вистачальний для мене для плянованої мною подорожі до Кореї. За Вашим дозволом, я повідомлю секретаря оборони незабаром про заплановану мною подорож".

На це вислав Труман таку відповідь до Айзенґавера: „Дякую Вам за швидку й ввічливу відповідь на мою делеграму. Знаю, що Ви годитеся зі мною, що передача справ виконної ділянки новій урядовій адміністрації повинна відбутися правильно, особливо з уваги на міжнародну небезпеку і проблеми, перед якими опинилася наша країна в обличчі цілого світу. Тому я запрошую Вас зустрінути мене тут, у Білому Домі, коли Вам буде завгодно, щоб передискутувати проблеми теперішнього часу так, щоб стало цілому світові ясно, що наша країна об'єднана у цій боротьбі за волю й мир".

Звернення президента до народу

Після обміни телеграм між Білим Домом і нововибраним президентом, през. Труман проголосив звернення до народу, в якому м. ін. сказано:

„Нарід Злучених Ферждв вибрав ген. Двайта Д. Айзенґавера новим президентом. На підставі нашої демократії, саме таким способом ми вирішуємо, хто має мати над нами владу. Я приймаю це вирішення як таке, що представляє волю народу і від себе дам підтримку урядові, який нарід вибрав. Прохаю моїх земляків, щоб вони зробили те саме.

Нова адміністрація й новий Конґрес мають перед собою незвичайно важкі проблеми, головно в ділянці закордонних справ. Відповідне наладнання тих проблем може вирішити, чи ми матимемо третю світову війну — а, насправді й питання, чи ми, як вільна й демократична нація, переживемо теперішню добу. Щобільше: нема швидкої й легкої розв'язки цих проблем. Вони вимагатимуть посвяти й важкої праці по нашім боці на цілі роки в майбутності. Нам треба підтримати наш уряд в пристосуванні засобів, потрібних для охорони нашої волі і осягнення миру у світі, не зважаючи на те, що шлях до цього буде довгий і важкий. Від себе я готов зробити все, що в моїй силі для облегчення правильної передачі справ виконної ділянки уряду новій адміністрації. Я вже вислав послання до ген. Айзенґавера з пропозицією, щоб він прислав свого заступника до директора бюджету... Будуть пороблені дальші кроки для співпраці в інших справах для переходу до нової адміністрації, яких ген. Айзенґавер забажає, щоб їх зробити. Я запрошую генерала, щоб він зустрінув мене в Білому Домі при найближчій нагоді, щоб передискутувати ці проблеми так, щоб увесь світ знав, що наш нарід об'єднаний у боротьбі за волю й мир. Не можу закінчити свого заклику без висловлення мого подиву й вдячности для губ. Стівенсона за кампанію, яку він перевів. Він достосувався до найкращих традицій нашої демократії. Ясне, що в ньому ми маємо великого провідника. Ми будемо мати вибори в майбутності... Тим часом буде це згідне з нашим найкращим інтересом об'єднати наші лави і працювати разом для нашого взаємного добра, як громадян оцієї великої республіки"

В ДОРОЗІ НА ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК

Новообраний президент Двайт Айзенґавер і члени його родини вступають на літак на аеродромі Ля Ґвардія в Ню Йорку, вибираючись на добре заслужений відпочинок до Авґуста в Джорджії, після одної з найбільших і найбільш успішних передвиборчих кампаній в історії Америки. На фото: ген. Айзенґавер тримає на руках свою внучку Барбару; біля нього його дружина Мамі та невістка Барбара Айзенґавер з дитиною і внук Двайт Дейвід Айзенґавер, молодший.

Українці вітають Айзенґавера з виборчою перемогою

Згідно з прийнятими традиціями, поодинокі центральні і місцеві українські організації переслали Айзенґаверові та поодиноким сенаторам, які виявили свою прихильність до української визвольної справи, окремі привітання з нагоди їхнього вибору або перевибору. Телеграму з „найсердечнішими ґратуляціями та найкращими побажаннями" переслав Айзенґаверові Екзекутивний Комітет УНСоюзу. Телеграму підписали: Д. Галичин, Г. Герман і Р. Слободян. Подібну телеграму переслано теж сенаторові Александрові Смитові, перевибраному на сенатора з Ню Джерзі. Окремі ґратуляційні телеграми переслали Айзенґаверові УККомітет та інші організації. УККомітет привітав з виборчою перемогою теж сенатора Айвеса з Ню Йорку.

Мехіко і Південна Америка про вибори в ЗДА

У столиці Мехіко, помітне було здивування вислідами президентських виборів в ЗДА. У деяких мехіканських середовищах висловено думку, що зміна влади в ЗДА може викликати зміну добросусідських зносин між двома країнами. Назагал Мехіко було дуже задоволене з своїх зносин із ЗДА за останні 7 років. Ці побоювання намагається розвіяти місцева колонія ЗДА, яка вбільшості складається з виразних прихильників ген. Айзенґавера.

Значно тепліше прийняття зустріла вістка про результат виборів в ЗДА в Бразилії. В урядових колах у Ріо де Жанейро передбачувано перемогу ген. Айзенґавера, а населення радо привітало його вибір, як перемогу особи, дуже популярної в Бразилії, де багато громадян мали нагоду тут його бачити й стиснути його руку. Панує загальна думка, що це буде відповідна людина на відповіднім місці.

В Арґентіні про перемогу ген. Айзенґавера сповіщено величезними заголовками великих вечірніх часописів Буенос Айресу, хоч редакційні коментарі до цієї події були дуже стримані.

Преса у Боґоті, столиці Кольомбії, висловлює свій подив демократичному ладові ЗДА та виявляє признання до заслуг ген. Айзенґавера. Проте часопис „Темпо" шкодує, що не переміг губ. Стівенсон.

Місцеві антикомуністичні групи в Ґватемалі висловили велике задоволення з перемоги ген. Айзенґавера та вислали переможцеві на виборах привітальну радіотелеграму. Часописи підкреслюють, що не належить сподіватися якихбудь значних змін в політиці ЗДА.

Канада вітає перемогу Айзенґавера

Оттава. — У столиці Канади помітне загальне вдоволення з висліду президентських виборів в ЗДА, чого виявом є прихильні відгуки місцевої преси. Нововибраний президент найбільш популярна особа з сусідньої держави в Канаді, якої заслуги, як команданта штабу союзних армій, тут всі добре пам'ятають. Виразні сподівання, що їх покладає Канада на Айзенґавера, який під час другої світової війни й по ній, потрапив дружньо співпрацювати з представниками різних народів та скерувати їх до взаємних зусиль для справ миру і перемоги. Про вибори в ЗДА було офіційно сповіщено на засіданні кабінету міністрів. Проте в Канаді чути й застереження, викликані припущенням, що республіканці, прийшовши до влади, можуть відновити свою давню політику, яка могла б піти всупереч з змаганнями профспілок. Канадійці, при цій нагоді, пригадують також приписи, схвалені останнім республіканським урядом, які суперечили господарським інтересам Канади, обмеживши приймання продуктів канадійського сільського господарства.

АЙЗЕНҐАВЕР ПРОСТЯГАЄ РУКУ ПЕРЕМОЖЕНОМУ

Ню Йорк. — У промові, виголошеній до громадянського комітету після отримання телеграми з побажаннями від губ. Стівенсона, сказав ген. Двайт Д. Айзенґавер: „Не знаю, чи ви вже читали, або чули про телеграму, яку прислав мені п. Стівенсон. Вона звучить так:

„Нарід зазначив свій вибір і я складаю вам побажання. Щоб ви були слугою і сторожем миру і день турбот перемінили на світанок надії — оце моя сердешна молитва. З найкращим побажанням."

Саме, коли я ішов до оцєї балевої залі, я вислав таку телеграму у відповідь:

„Дякую вам за ввічливе і зичливе послання. Признаючи напруження і труднощі, які стоять передомною, мені ясно, що люди доброї волі з обидвох партій забули за політичні непорозуміння в минулому і присвятили себе одній меті для кращої майбутности. Я вірю що вони так зроблять".

Далі генерал сказав до зібраних таке: „Я бачу ясно тягар відповідальности, який ви поклали на мене. Впевняю вас, що ніколи під час моєї служби у Вашинґтоні я не скину з себе цієї відповідальности... я ще скажу, що не буду в спроможності виконати всю працю, яка стоїть перед нами, без повного об'єднання нашого народу. Тому пробуймо перевести у практику те, що я підніс у телеграмі, що я її вислав до мого суперника. Тож об'єднаймося у праці для майбутности Америки, для наших дітей і внуків."

УКРАЇНСЬКА ПРОГРАМА НА МІЖНАРОДНІЙ ЖІНОЧІЙ ВИСТАВЦІ В Н. ЙОРКУ,

в казармі 71-го полку при Парк евеню й 34-ій вул. в Ню Йорку, почнеться в год. 9.30 увечорі в суботу 8-го листопаду винесенням українського прапору. Тому, що українська програма закінчує виставку, вона мусить початися точно в визначеній годині. — Квитки на виставку продаються дальше в крамницях у Ню Йорку, а саме: „Сурма", „Говерля", а в Нюарку в „Говерлі" й „Самопомочі". У дитячій програмі в суботу пополудні виступлять українські діти з танками.

РЕСПУБЛІКАНСЬКА ПАРТІЯ ОРГАНІЗУВАТИМЕ КОНҐРЕС

Вашинґтон. — Перемога ген. Двайта Д. Айзенґавера, кандидата на президента і сен. Річарда М. Ніксона, кандидата на віцепрезидента виявилася в небувалій кількості відданих голосів. Наспілі з виборчого терену вісті до півночі з середи на четвер, — виявляють 31,691,524 голосів відданих на республіканських кандидатів, а 25,501,568 на демократичних. Одначе це стосується тільки до кандидатів на президента й віцепрезидента. Вибір сенаторів і членів Палати Репрезентантів вказує на особисті або партійні впливи в різних округах. Республиканська партія не віднесла такої переважаючої перемоги в Конґресі, як майбутній президент, чи віцепрезидент. Одначе республіканці матимуть настільки сили, щоб зорганізувати обидві палати Конґресу, коли він з'їдеться на наради 3-го січня.

З теперішніх вісток виявляється, що республіканці здобули 23 нові місця у Сенаті, отже разом з тими, що залишилися з попереднього Конґресу вони матимуть 48 місць. Демократи здобули 12 місць, а з давнішими вони матимуть 47 місц. Девятдесятшостий член сенату. Вейн Морс з Ореґону, який під час виборів залишив Республіканську партію і заявив себе незалежним республіканцем. Він завзятий противник нового віцепрезидента і тому радше схилятиметься в бік демократів. На випадок рівности голосів рішатиме віцепрезидент Річард М. Ніксон, як предсідник Сенату. Не зважаючи на ці труднощі, республіканська Партія має вже відповідну законну більшість для організації Сенату, тобто для призначення голов комісій і інших становищ.

Вибори до Палати Репрезентантів принесли тільки більшість республіканців у цій Палаті, де вимагається звичайна більшість, тобто 218 голосів на усіх 435, для правної організації Палати. Останні звідомлення вказують, що республіканці здобули в Палаті 220 місць, а демократи 206, одначе обчислення ще не скінчені. Перед вівтірковими виборами було в Палаті 230 демократів і 200 республіканців та 1 незалежний, а 4 місця не були обсаджені з причини смерти конґресменів. — Тому, що більша частина законодавчих справ вирішується вже в комісіях, демократи матимуть значний вплив на законодавство 83-го Конґресу.

РЕСПУБЛІКАНЦІ ПОВТОРЮЮТЬ СВОЇ ЗАПЕВНЕННЯ ЗАКОРДОННИМ КРАЇНАМ

Джан Фостер Доллес, дотеперішній республіканський дорадник державного департаменту і тепер перший кандидат на державного секретаря після перебрання влади Айзенґавером і республіканцями, запевнив вчора „наших закордонних приятелів", що закордонна політика республіканської адміністрації не буде змінена в їхню некорисать. Навпаки, Доллес вважає, що велика перемога республіканців у виборах є рівночасно мандатом на „поліпшення закордонної політики", бо американський нарід був невдоволений, що впродовж демократичної адміністрації прийшло до війни в Кореї та що „втрачено багато вільних націй під жорстоку тиранію тих, яка проголошується нашими ворогами". Доллес в дальшому запевняв американський нарід і закордонні країни, що новий президент є „людиною миру, передбачування і вирозуміння" та що цим він буде керуватися і в закордонній політиці.

Доллес — перший кандидат на нового державного секретаря

Вашинґтон. — Тут в політичних колах вже тепер починаються здогадуватись, який буде склад першого республіканського уряду після президентської інавґурації ген. Айзенґавера в січні наступного року. В поінформованих колах вважають, що першим державним секретарем, отже й керівником американської закордонної політики, буде Джан Фостер Доллес, дотеперішній республіканський дорадник державного департаменту та головний автор мирового договору з Японією. Рівночасно з кандидатурою Доллеса називають теж кандидатури сенатора Ладжа або губернатора Дюї на секретаря оборони. Доллес мав заявити, що він готовий перебрати пост державного секретаря, але тільки на один рік. Після того на його місце мав би прийти губернатор Дюї, який досі був головною пружиною в кандидуванні і виборчій кампанії в користь Айзенґавера.

Совєти протестують проти морської оборонної зони кругом Кореї

Москва. — В середу 5 листопада Совєти вручили в Вашинґтоні ноту, в якій протестують проти того, що ген. Марк В. Кларк, командувач сойзних військ у Кореї, проголосив вздовж побережжя Кореї морську оборонну зону. Зміст цієї ноти подали в Москві через радіо. Ген. Кларк 27 вересня ц. р. подав до відома, що встановляється оборонна зона коло берегів Кореї, щоб забезпечити постачання на корейський фронт, запобігти морській атаці на Корею та не допустити до перепачковування комустичних аґентів до тих островів, де перебувають комуністичні полонені. Совєти протестують проти проголошення цієї зони та твердять, що це новий „вияв американської аґресії". Совєтська нота остерігає, що ЗДА будуть відповідати за всі наслідки, які може викликати цей вияв „нової аґресії ЗДА". Департамент стейту в Вашинґтоні заявив, що совєтську ноту студіюють, і покищо не дасться жадних коментарів у цій справі.

Битва за „залізний трикутник" в Кореї все ще не вирішена

Токіо. Н— Битва за „залізний трикутник" на центральному фронті в Кореї, яка ведеться вже від кількох тижнів, продовжувалася теж вчора ще з більшою силою, але й цим разом без будь-якого вирішення. Всі наступи і протинаступи південно-корейських військ з одного боку, а китайських червоних з другого, були відбиті, або розбиті сильним артилерійським вогнем з обидвох боків. На цьому відносно малому, бо тільки двомиловому секторі фронту, сконцентровано величезну масу артилерії, коло 400 гармат по обидвох боках, що безнастанно обстрілюють ґірський хребет, за який ведуться бої. Тимчасом департамент оборони у Вашинґтоні проголосив, що впродовж минулого тижня американці на корейському фронті втратили 1,174 вояків, вбитими, пораненими і пропавшими, що збільшує загальні американські втрати від початку війни до 124,569 вояків, в тому 21,700 вбитими, 92,275 пораненими і 12,848 пропавшими в акції.

ПОГЛЯДИ СВІТУ НА ВИБІР АЙЗЕНҐАВЕРА ПОДІЛЕНІ

ЕВРОПА ОЦІНЮЄ ВИБІР НОВОГО ПРЕЗИДЕНТА ЗДА ПІД КУТОМ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДОПОМОГИ

Вибір Двайта Д. Айзенґавера на президента З'єдинених Держав Америки відбився найширшим відгомоном в світі, як найбільша історична подія останніх років. Погляди світу на цей вибір поділені, хоч загально вважається, що вибір Айзенґавера та прихід до влади Республіканської партії з мінімальною тільки більшістю в Конґресі не матиме більшого впливу на дотеперішню американську закордонну політику, що велася в порозумінні між обидвома великими партіями. Европейські країни оцінюють вибір Айзенґавера головно під кутом американської допомоги і теж з поділеними переконаннями, бо одні вважають, що ця допомога може збільшитися, а інші побоюються, що республіканці можуть цю допомогу перевірити та евентуально зменшити. Теж і закордоном оцінюється вибір Айзенґавера на президента ЗДА головно як його особисту перемогу. З усіх вільних країн голови держав та керівники закордонної політики і численні особисті приятелі та знайомі Айзенґавера висилають йому ґратуляційні телеграми. Офіціяльних і урядових коментарів на вибір Айзенґавера ще немає. Натомість британський секретар закордонних справ Іден вже має заявити, що він намагатиметься влаштувати якнайшвидшу зустріч між Айзенґавером і Черчилем. Деяке розчарування вибором Айзенґавера та програною Стівенсона виявили вже Юґославія та Ізраїль. Франція, знайома з Айзенґавером з його довгого побуту в тій країні під час війни і після неї на найвищих командних аліянтських постах, не скриває своїх сподівань, що Айзенґавер підтримуватиме становище Франції в колоніяльних проблемах, як теж, вдержить або й збільшить теперішню американську допомогу для французького господарства і оборони. В західно-німецьких колах висловлюють переконання, що Айзенґавер причиниться до приспішення ратифікації договорів, які дають Німеччині місце в европейській господарській і оборонній спільноті. Італійська опінія підтримувала радше кандидатуру Стівенсона, але тепер висловлюється думку, що республіканці краще розуміють европейські проблеми та що вони відповідно поступатимуть. Суперечні настрої викликала виборча перемога Айзенґавера теж в Скандинавських країнах. Немає ще жадної реакції на вибір Айзенґавера з Москви, але контрольована урядом совєтська преса та совєтські представники вже раніше висловлювали погляди, що між американськими партіями і кандидатами немає принципових розбіжностей. В азійських країнах висловлюється погляди, що перемога Айзенґавера і республіканців в американських виборах збільшить американську рішучість проти совєтської загрози і так теж розвиватиметься американська закордонна політика. З різноманітніми почуваннями прийняли вістку про вибір Айзенґавера теж американські вояки в Кореї. Деякі з них побоюються, що Айзенґавер може продовжити їхню службу на фронті, інші, натомість, вважають, що Айзенґавер, як військовик, краще розумітиме вояцькі проблеми. „Я є за кожним, хто може закінчити війну, але такого я не бачу" — це була засадниця відповідь вояків на фронті під час виборів. На виразне з'ясування поглядів в закордонній політиці Айзенґавера чекають головно представники поодиноких країн в Об'єднаних Націях. Діло в тому, що республіканці завжди мали опінію прихильників американського ізоляціонізму й світ хоче почути від Айзенґавера його погляди на закордонну політику. Сумарично переважає думка, що зміна президента і уряду в Америці не означатиме засадничих змін в американській закордонній політиці та в американській політичній ролі в світі.

Консерватисти перемогли в додаткових виборах в Англії

Лондон. — Тут звертають велику увагу на вислід додаткових виборів в окрузі Вайкомб, в яких переміг консервативний кандидат Джан Гол, діставши 26,750 голосів, а соціяліст дістав 24,650. Цей мандат здобув був від консерватистів 1951 року під час загальних виборів Вільям В. Астор, який тепер, після смерти свого батька лорда, дістав лордівський титул та перейшов до палати лордів. Соціялісти були певні, що відберуть назад той посольський мандат від консерватистів, але так не сталося, бо виборці „настрашилися лівої партійної опозиції" та голосували за консерватистом. Соціялісти нарікають на опозицію під проводом Бевана, а консерватисти тішаться, бо ці додаткові вибори виказують, що англійський нарід і далі підтримує їхню політику. Звертають увагу на те, що аж 84 відсотки виборців голосували, що рідко трапляється під час додаткових виборів. Прем'єр Черчил склав щирі побажання партії з приводу цієї перемоги, а також і виборцям, які „своїм принадним осудом висловили гарне довір'я урядові Консервативної партії".

ЕТЛІ ПЕРЕВИБРАНИЙ ГОЛОВОЮ ЛЕЙБОР ПАРТІЇ

Лондон. — Бувший прем'єр Клемент Етлі однодушно перевибраний головою партії Лейбористів, бо в Англії панує звичай, що провідників партії перевибирають на початку кожної парляментарної сесії. Тепер іде боротьба за те, хто має бути заступником голови. Етлі стоїть на чолі соціялістів вже 17 років, а від двох років його заступником був Герберт Морісон, який гостро виступав на річних партійних зборах проти опозиції в рядах соціялістів, що її очолює Анюрін Беван, який тепер поставив свою кандидатуру на заступника партійного голови. В цій справі відбудеться тайне голосування, а його вислід подадуть до відома найближчого тижня. — Тайне голосування відбудеться тому, щоб уможливити свобідний вияв волі тим прихильникам Бевана, які на партійному парляментарному з'їзді стрималися від явного голосування, боячися публічно голосувати за внеском Бевана, який дістав тільки 51 голос на всіх 290 голосів. В англійському парляменті вже йдуть наради, а Петер Торнікрафт заповів, що уряд задумує піднести тарифи на ввіз товарів до Англії, щоб рятувати свою промисловість. — Провідник Лейбористів Гаф Далтон атакував політику консерватистів, головним чином за те, що подвоїлося число безробітних.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage privided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сити і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weakly, English language suppl.)	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$ 2.00	Six months	$ 2.00

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSFY CITY 3, N. J.

ГЕНІЙ ДЕМОКРАТІЇ

Ми були щойно свідками завзятої виборчої кампанії й не один з нас дивувався, як можуть особи, що займають дуже високі уряди, чи користуються загальною пошаною, нищити свій престиж аж такою вузькою партійністю, яка змушує їх говорити навіть неправду та знижувати себе до особистих атаків, нераз навіть непристойних. А такого було чимало в цій кампанії. Проте, як загально тепер стверджують, теперішню виборчу кампанію не можна навіть рівняти до цього, що довелося витерпіти, наприклад, Линколнові, заки його вибрано президентом. Бож, щоб змальовувати його фізичний вигляд та його характер, вживали противники Линколна найпоганіших слів, за якими трудно було б шукати в словнику. І такі епітети, як „зрадник", „ренеґат", чи „апостат" — бували не раз виборчими „арґументами", а Клівлендові закидали не тільки неприємну аферу з вдовою, але навіть і те, що не заплатив кравцеві за вбрання...

Проте такі речі не заважували. Гостра боротьба в час виборів, заявив губ. Стівенсон, належить до „американської традиції". Так само і він старався по традиції бути одним з перших, щоб привітати телеграмою ген. Айзенгавера та скласти заяву теж і своєї особистої допомоги новому президентові в його праці для добра країни. Це вже належить не тільки до „американської традиції"; воно теж зобов'язує морально.

А тепер погляньмо на цю пресу, яка завзято поборювала демократичних кандидатів і вела пропаґанду за Айзенгавером та іншими республіканськими кандидатами. „Ню Йорк Геральд Трибюн", відома республіканська газета, присвятила одну вступну статтю республіканській перемозі, а другу — губ. Стівенсонові. З статті про Стівенсона властиво не знати, хто відніс справжню перемогу. Стільки в ній великого признання для того, хто програв. Стівенсона ставить цей часопис „прикладом популярного провідника" і називає його противником, який „є честю для американської політики і духа двопартійної системи", якого винятки з виборчих промов остануть назавжди „частиною політичної традиції країни".

З цього природне заключення, що „країна потребує такої людини", зручности та таланту того, що був „добрим у боротьбі і добрим у прогрі".

Ще краще змальовані в цій газеті повиборчі настрої. Про це згадує ще в 1835 році визначний німецький вигнанець, Франц Лібер, описуючи свої враження у день по завзятій американській виборчій кампанії, себто по голосуванні. Він пише здивовано, що всюди спокій, нормальне життя, хоч ще висять на стінах плякати різних партій, які заповідають кінець республіці, хаос, нужду і ганьбу, що спадуть на американський нарід, коли противник переможе. Тільки ніхто з прохожих не звертає на них найменшої уваги. Всі йдуть до праці в переконанні, що партійна, виборча гризня скоро минеться і всі далі змагатимуть спільно до того, щоб республіка далі процвітала. Таке відношення до загальної справи та її добра називає „Геральд Трибюн" — „генієм демократії".

Ню Йорк Таймс, що був за Айзегавером, підкреслює, що губ. Стівенсон був до виборів незнана ближче загалові особа, але „з виборів вийшов з надзвичайно високо піднятим престижем", що відіб'ється благородно на цілій Демократичній партії.

Так підходить американський нарід до „гоєння ран" в моменті, коли пристрасті доходять до найвищого щабля, як це буває в час президентських виборів. Тільки завдяки тому „генієві" американської демократії могла ця країна пережити теж і страшну братовбивчу Цивільну Війну і зараз по ній почати блискучу добу величезного розгону, якому кінця немає, не тільки в економічній ділянці, але в загальному поступові країни, завдяки якому вона нині стала в проводі вільного світу.

АКЦІЯ У. К. К.

На іншому місці в цьому числі надруковано повідомлення Українського Конгресового Комітету про його переговори з Американським Комітетом для Визволення Народів Росії в справі української співпраці з тим Комітетом та зокрема в справі української участи у створеному вже в Европі відтинкові цього Комітету, т. зв. Координаційному Центрі Антибольшевицької Боротьби. Повідомлення УКК є, можна б сказати, виявленням „публічної таємниці", бо про цю акцію вже не тільки знала велика частина українського громадянства по цей і по той бік океану, але про неї вже й чимало написано в европейській українській пресі та пороблено з того багато всіляких передчасних висновків.

Комунікат УККомітету говорить сам за себе. Акція ще продовжується й коли мова про американсько-український загал, то він має настільки довір'я до обраної ним своєї репрезентації — Українського Конґресового Комітету, що не потребує хвилюватись можливостями кінцевого висліду тої акції, хоч думки відносно самої акції поділені і, як виходить з повідомлення УКК, поділені не тільки в громадянстві, але й в самому УККомітеті.

Не зважаючи на те, що акція ще продовжується та що на її кінцевий вислід доведеться ще деякий час заждати, вже сьогодні можна ствердити або підкреслити деякі факти, що допоможуть нашому громадянству виробити собі на цілу ту справу відповідний погляд.

Насамперед треба ствердити, що за цілою акцією об'єднання чи координації всіх еміґрантських антибольшевицьких сил з-під Совєтського Союзу стоять відповідні американські кола. Отже можна б сказати, що ціла акція ведеться в сфері американської закордонної політики, в якій тутешні національні групи намагаються здобути відповідні впливи та грати відповідну ролю, без огляду на те, чи вони з тою політикою погоджуються, чи ні.

Другий факт, це безсумнівна правда, що всім антибольшевицьким силам повинно залежати на створенні спільного фронту проти могутнього ворога, бо тільки це може запевнити повну перемогу.

Виходячи з таких заложень УККомітет заанґажувався в акцію, яка заторкує складну і дразливу проблему українсько-російської співпраці в боротьбі проти большевизму. Складність і дразливість цеї проблеми в тому, що українці не тільки мають всі виправдані історією причини сумніватися в чесноті політичної гри росіян, але ці сумніви скріплює і потверджує теж теперішнє наставлення російської антикомуністичної еміґрації, яка у відношенні до інших народів теперішнього Совєтського Союзу нічим не різниться від комуністичних володарів.

З жалем приходиться ствердити, що ті американські кола, які піддержують або й аранжують акцію об'єднання еміґраційних антикомуністичних сил, подібно як і сьогоднішня офіціяльна американська закордонна політика, ще далекі від правильної постановки т. зв. східно-европейської проблеми, яка повинна і мусить базуватися тільки на абсолютному праві самовизначення народів, в більшості вже виявленім відповідними історичними актами, та на абсолютному рівноправстві всіх народів. Ми не бачимо жадних оправданих причин, чому Атлантійська Хартія і Чартер Об'єднаних Націй, в творенні яких З'єдинені Держави Америки відіграли рішальну ролю, не мали б обов'язувати теж в піддержуваних Америкою заходах для об'єднання східно-европейських антибольшевицьких сил та чому в одному чи другому Комітеті росіяни одні мали б мати такий голос і стільки прав, що всі інші національності разом взяті. Це незаслужена і нічим невиправдана дискримінація у відношенні до неросійських груп. А якщо б вже кому мали прислуговувати спеціяльні права в таких комітетах, то цілком певно не росіянам, що відповідальні за комунізм та його страшні злочини, але власне тим іншим національностям, які впали жертвою російського комунізму та які від самого початку ведуть проти нього найбільш жертвенну боротьбу і сьогодні стоять в її авангарді.

Немає сумніву, що на таких засадах, як їх спрецизовано в оголошеному недавно статуті Координаційного Центру та в інших публікаціях, ані українці, ані жадна інша національна група, яка сама себе шанує та дорожить добром і волею свого народу, не може брати активної участи. Але це не перерішує змагань до того, щоб добитись таких змін, які становили б правильну базу для співпраці, отже не перерішує розмов та переговорів з представниками Американського Комітету, які веде УККомітет.

Недавно, з нагоди відкриття теперішньої сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, в Америці були публічні запити, чи представники Америки та інших вільних країн повинні дальше засідати та говорити з представниками Совєтського Союзу. Такі самі запити ставлено і у відношенні до переговорів в Кореї. Але відповідь на всі ці запити завжди була така сама: самі переговори і розмови ще жадної справи не перерішують, але як довго такі розмови ведуться, як довго люди сидять при одному столі, так довго існують можливості полагодження навіть найскладніших і найбільш суперечних проблем.

Це можна б сказати й про теперішню акцію УККомітету.

В „ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ"

(Репортаж)

— Панове, хто хоче побувати на засіданню Об'єднаних Націй, прошу у мене записатися, а попильную дістати вступні квитки.

Таке проголосив після реферату В. Гришка в „Одум"-і про „Східняцтво" інж. Н-ко.

Записалось відразу 30 душ. Бо коли хтось „попильнує" й „поведе", то справа легка. Інакше — тяжко: де-то ті „високі Нації" та як до них „доступитись"...

Це було в суботу, 18 жовтня, а в понеділок, о півдесятої ранку, згідно з умовою, зібрались наші люди у вестибюлі цієї світової установи.

Правда, дехто спізнився — (бо як же інакше!), — але наш чічероне показався людиною солідною, „старорежимною" і терпеливо ждав.

„Об'єднані Нації"! Новий будинок! 68 мільйонів!

Людина очікує чогось надзвичайного. Але... грішний чоловік українець — завжди скептик і філософ. Критикує. Не подобається йому. Справді, головний будинок — 46 шкляних поверхів — це точка в точку коробка сірників, поставлена сторцом. Навіть пропорції відповідні.

А біля цієї коробки — цілком приземна подовгаста будова, що наполовину сидить в землі: тут і міститься головна заля засідань ОН.

Коли ми вже при будові, то підемо далі: якраз трапилась екскурсія і провідниця, в уніформі ОН, демонструє також інші помешкання цієї приземної будови. Виявляється, крім головної залі, є ще три інших, пристосованих до засідань. Одна — для Світової Ради Безпеки, друга — для Економічної Ради і третя ще для чогось: з першого разу чоловік не може всього докладно схопити.

Усі залі, — нема чого казати: дуже гарні, затишні, з місцями для публіки і зі смаком умебльовані. Правда якоїсь старовинної европейської розкоші нема: нема золочених крісел, перських килимів, ґобеленів, тяжких драпіровик. Обстанова солідна, але суто ділова. Підлога всюди застелена грубим м'яким ясно-зеленим настілом. Але також для „діла": чи хто ходить, чи бігає, — нічого не чути.

Через це — забороняється курити. Хоча в нашій групі якийсь тип все одно курив, сипав попіл по новенькому килимові і тільки бракувало, щоб кинув на такий килим непогашений окурок.

На щастя, це не був українець. Наші курці мають іншу звичку: як він у вас в гостях, то підстереже, коли ви на нього не дивитесь і погасить цигарку до ніжки кріселка чи стола.

Але — менше з тим.

Отже — внутрішня будова й обстанова, — нічого не можна закинути. Але — зовнішня архітектура — не наш смак! Наш архітект, проф. Січинський такого не набудував би: було б це щось зовсім іншого: імпозантні колонади, українське барокко й подібне. А, крім того: за 68 мільйонів долярів було б 68 величавих будов по цілій Україні. Там би вони нам придались!

А, зрештою, не будемо критикувати того, „чого не розуміємо". Ось наш молодий архітект Олесь Тимошенко якраз цікавиться „хмародерами" і може про будову ОН зовсім іншої думки.

Взагалі, ми, „старі", в питаннях мистецтва мусимо бути, як кажуть чехи, — „зтіха". На Вашинґтонському сквері, в Ню Йорку, частенько бувають вистави образів сучасних американських малярів: ходить чоловік, дивиться, придивляється, — ну, просто нічого не розбереш! Маємо щастя, що наші, українські малярі якось ще трохи тримаються „землі".

Але підемо до залі засідань ОН. Тут найвигідніше сидіти на балконі: усе добре видно. На бальконі — м'які фотелі, як у багатому театрі. Сідаєте — і зразу надягаєте слухавку, що висить туж же, на поруччі вашого крісла.

Добре, але ж ви не розумієте англійської мови. Не бійтесь цього: тут же, на вашому кріслі, є маленька металева стрілка: посуньте її на числа 1, 2, 3, 4, 5 і почуєте, крім англійської, — мови французьку, російську, здається італійську і ще якусь. При чім так: промовець на долині говорить мовою англійською чи будь-якою іншою, а ви одночасно чуєте її такою мовою, яку собі „покрутили".

Велика заля засідань ОН — простора, гарна, але, знов же, витримана у стисло діловому стилі: на підвищенню — місце для президії, нижче — катедра для промовця, а у залі — три ряди столів, мов лавки у школі, — і ось за тими столами сидять делеґати.

Інституція — світова, роля й значення її можуть бути колосальні, але сидять там не якісь „надлюди", а звичайні люди. Не мало між ними — досить молодих. Яких будь „сенаторів" — старців ми не помітили. Є й кілька жінок. Усі одягнені не парадно, а скромно, по-діловому.

Інж. Н-ко показує нам: ось там, напереді, делеґація СССР, — так би мовити, російська. А оце — українська. Українська в іншому кінці залі, далеко від СССР, так ніби „зовсім незалежна".

На жаль, немає зі собою бінокля, щоб придивитись ближче: як виглядає „наш" міністер закордонних справ Барановський. А є також в делеґації й наш відомий поет Бажан.

І думається: а що, як би вискочив на катедру котрийсь з них та, стукнувши кулаком, сказав про Україну правду-матку! То ж то був би нумер! На цілий світ!

Ну, але позатим мусимо констатувати: до Організації Об'єднаних Націй входить Україна, як самостійна держава і як повноправний член цієї світової організації держав. Репрезентує її окрема, українська, делеґація. Серед прапорів р е п р е з е нтованих держав має й прапор України, а серед гербів — герб України.

Так, це не Тризуб і не жовтоблакитний прапор і делеґація наша — сьогодні не „наша", але Україна, як поняття правно-державне, як рівноправна держава в родині націй світу, є наша держава, є вислід довголітніх і кривавих змагань українського народу. І це „місце" наше у світовій організації суверенних держав — ми мусимо берегти й охоронити. Не одні ми сьогодні в такому стані, — треба вичекати й „видержати".

Але не тільки чекати, а й працювати! Треба підкреслити: осідок Об'єднаних Націй в Ню Йорку — це для українців — велика нагода. Маємо тут „на досяг руки" представників держав цілого світу. І то — видатніших, відповідальніших. Не треба доводити, як можна і як належить цю обставину використати...

Наше широке громадянство мусить це добре усвідомити і створити матеріяльну можливість для праці. Від нього багато залежить... Про це не потребуємо аж надто розводитись...

І ще одно. Серед наших людей панує погляд, що попасти „на Об'єднані Нації" — дуже тяжко. Навпаки, — зовсім легко. В день засідання ви йдете до будови Об'єднаних Націй (вхід з 46-ої вулиці) і просите у вестибюлі вступний листок, який безплатно дістанете. Коли ж всі місця для публіки обсаджені (нормально — цього не буває), то трохи чекаєте, поки хтось вийде. Коли ж хочете мати запевнене місце, то напередодні телефонуєте і називаєте ваше прізвище та просите зарезервувати певну кількість квитків.

Нумер телефону Об'єднаних Націй: Plaza 4—1234, Ext. 634. І це не має бути актом лише самої цікавости: коли ви слухаєте в ОН промови делеґатів окремих держав, що говорять про свої інтереси, потреби, завдання і побоювання, — ви бачите, що при нормальних відносинах, ця світова установа справді може зробити багато великих речей.

І може вона дуже придатись також Україні!..

Сімнадцятий з'їзд КП(б)У

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТИ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КП(б)У

У третій декаді вересня 1952 р. відбувся в Києві XVII з'їзд комуністичної партії большевиків України (КП(б)У. Це вже така традиція російських комуністів, що перед з'їздами ВКП(б), себто всесоюзної комуністичної партії большевиків, вони влаштовують з'їзди своїх краєвих філій.

Цього року, перед XIX з'їздом ВКП(б) вудбулися з'їзди всіх філіяльних її організацій, а в тому і 17. з'їзд КП(б)У. Він почався 23 вересня тим, що „схвалив історичні документи ЦК ВКП(б) до 19-го з'їзду". Що ж це за документи? Це запроєктовані директиви для виконання п'ятирічного пляну (1951-1955) і проєкт зміни статуту ВКП(б). 24 вересня 1952 р. виступив на з'їзді з величезним звітом про досягнення комунізму в Україні секретар КП(б)У Л. Г. Мельников. Його звіт охоплює господарство, політику й культурні та наукові справи.

З господарських справ треба підкреслити, що п'ятирічка (1951-1955) передбачує для України побудову т. зв. Каховської гідроелектростанції та Південно-українського каналу. Цей канал мав би забезпечити степову Україну від стихійних нещасть посухи. Крім того, в часі цього п'ятирічного пляну передбачується відводнювання чи радше висушування Полісся, щоб його робити врожайним, або придатним для випасу худоби.

Мельников послугується у своєму звіті дуже скомплікованими статистичними даними про зріст української промисловости. Цей зріст відбувався доволі повільно в час першої повоєнної п'ятирічки, що тривала до 1950 р. У другій п'ятирічці (1951-1952) цей зріст прийняв доволі швидке темпо. Наприклад у 1948 р. вугілля з 69% піднялося в 1951 р. на 102 відс. Чавун у 1948 р. 58%, а в 1951 р. аж 118%; сталь — у 1948 р. 52%, а в 1951 теж 118%; залізна руда 1948 р. 64%, а в 1951 аж 126%; електроенергія в 1948 р. — 75%, а в 1951 р. — 140%; трактори в 1948 р. 122, а в 1951 аж 224%; бавовняні тканини у 1948 р. 85, а 1951 р. аж 205%; цукор у 1948 р. 67% а в 1951 році — 138%; тракторні плуги в 1948 р. 139, а в 1951 р. — 233; цемент у 1948 р. 108, а в 1951 р. — 194; цегла в 1948 році — 78, а в 1951 р. — 159; До наведених цифр Мельников дає таке доповнення: „плян виробництва валової продукції промисловості за останні три роки виконаний на 102,3%, а за перше півріччя 1952 р. — на 102%".

Все виглядає так, як це ствержено безліч разів у звіті, що промисл підноситься з дня на день і навіть перевищує пляни. Він „ще краще" розростався б, якщо не було б саботажів та крадіжів. А саботажі є не тільки в поодиноких фабриках і заводах, але й у міністерствах України. Так, Рада Міністрів УССР прийняла постанову про доставу живої риби „до міст республіки". Міністер рибного промислу Лушніков виробляв інструкцію для цієї достави аж 100 днів. А постанову про хиби фінансової господарки міністерства, цей же Лушніков подавав до відома керівників підприємств аж 129 днів. — У минулому році були розкриті великі фінансові надужиття в харківському заводі „Серп і молот" та в кіровоградському „Червона зірка", а цього року в одеському заводі „ім. жовтневої революції" у звіті за 1951 р. приписали в книговодстві продукції на суму 2 мільйони 800 тисяч карбованців. — Недобре стоять справи в „управлінні архітектури при Раді Міністрів УССР". Все це Мельников називає „антидержавні дії". Зокрема у своєму звіті він каже: „Деякі міністри, особливо тт. Бутенко, Грищенко, Єсипенко і Грицюк, погано вникають в економіку виробництва, не вивчають причини низької якости і високої собівартости продукції, живе оперативне керівництво підміняють потоком директив і наказів".

У сільському господарстві Мельников нотує теж поважні „успіхи". Загальна посівна площа на Україні в порівнянні з 1948 р. у 1952 р. зросла на 1 мільйон 676 тисяч гектарів. Посіви технічних культур на 445 тисяч гектарів (бавовник і цукрові буряки), площа кормових культур збільшилась на 2,6 міл. гектарів, тобто подвоїлась і перевищила довоєнний рівень. Площа озимої пшениці збільшилась на 2,3 міл. гектарів у порівнянні з 1948 р. Тепер звертають дуже пильну увагу на культуру цукрових буряків, де є поважні занедбання. 2,077 колгоспів доставили до цукроварень цього року на 150% менше буряків з гектара (це Київщина, Полтавщина, Кіровоградщина). Це діється в час, коли 1,136 колгоспів доставили на 250% більше буряків від одного гектара. Цікаве твердження Мельникова про те, що Україна по Узбекістані займає тепер друге місце в Совєтському Союзі щодо продукції бавовника. До того Україна є найбільшим продуцентом неполивного бавовництва, себто такого, що не потребує штучного підливання. В сільському господарстві є недомагання в плеканню ху-

(Продовження на стор. 3.)

О. Г.

ЧЕРВОНИЙ СКЕТЧ У СЛОВАЦЬКОМУ ВИКОНАННІ

(До восьмої річниці комуністичного путчу на Словаччині)

(20)

Але словаки вірили свято, що моторизовані частини ворога ітимуть неодмінно поміж ці „пжеказки", застрягатимуть і гинутимуть від партизанських рушниць. Поки що німці не йшли, але зате автобус, опинившись поміж двома, навскоси поставленими барикадами, розпучливо гудів, стогнав, безпомічно маневрував: крок вперед, крок вправо, крок вліво, крок назад і — знову від початку. Пасажири мусіли всі виходити і чекати, аж поки змучений, засапаний віз з упрілим і розлюченим водієм, врешті решт обшмаглявши боки, виривався по півгодинній боротьбі на вільне, а тоді всідали знову і їхали до нової „пжеказкі". У зв'язку з тим їзда затягалася, люди нудилися і нетерпеливилися і, щоб скоротити час, продовжували обмірковувати нову для них тему. Але найбільше цікавости виявляє мій новий знайомий.

— А скажіть, пані професорко, де колгоспники беруть гроші? — питає він.

— Гроші? Для чого ж колгоспникові гроші? — вдаю здивовану. — Їсти він має що, хату має, чого ж йому ще потрібно?

— Ну, але, до холєри, йому ж треба щось і до хати купити: нафти, сірників, сорочку, чоботи!..

— Ага, правда!.. Ну, то колгоспники мали право тримати одну корову, одну свиню, кури і, окрім того, кожен колгоспник мав іще 0,15 гектара присадибної землі...

— Ні, я не про це. Я питаю: звідки колгоспники брали гроші?

— Я ж вам і кажу: здавши податок молоком, м'ясом і яйцями, який належалося від двору, решту продавали — і мали гроші...

Словаки витріщили очі:

— Як?!! Ще й з того податок?!!

— Ні, — відповідаю, — не „з того", а з двору. Курей можна було і не тримати, свині, чи корови також, але м'ясо і яйця мусілося здавати, хоч би їх доводилося купувати навіть у сусідів, чи на базарі...

Мій знайомий випускає соковиту мадярську лайку.

— То, значить, з одної корови, свині і курей колгоспник мусів здати податок, їсти з родиною і складати гроші?

— А нащо ж складати гроші? — питаю я. — У нас грошей взагалі ніхто не складав...

Словак, замість відповіді, лається ще раз і вже більш до кінця подорожі не випитує нічого, тільки час від часу сердито крякає і ляскає себе долонею по коліні.

Коли врешті в'їжджаємо в Каменяни, він трохи незґрабно подає мені руку і каже:

— Прийдіть колись до нас, пані професорко, поговоримо ще. А коли чого треба — то не встидайтеся... Я поможу вам, чим тільки зможу...

Біля зупинки стоять уже „свої". Вітаємося бурхливо, хоч бачилися щойно вчора. Мене засипають питаннями, але я перше прошу відвести мене десь на нічліг.

Коли лишаємося в своєму гурті без свідків, стисло переповідаю новини і пропоную, не гаючи часу, цієї ж ночі тікати на Мадярщину. Але на моє здивування, всі мої знайомі поставились до відомостей недовірчиво, а до пропозиції — рішуче неґативно.

— Неможна отак відразу тікати!..

— Та то ще невідомо, як воно буде!..

— Ми за один день не могли вивчити дороги до кордону!..

— В лісах — повно партизан!..

Всі є того переконання, що я перебільшую небезпеку і що на втечу ще буде час. Мої переконування зводяться на ніщо...

Переночувавши в одній господі, я на другий день звертаюся до місцевої влади по мешкання. Мені знаходять незамешкалу хату, господарі якої вже двадцять років тому назад виїхали до Америки. Хату доглядає сестра господині, дуже добра, хоч і зовні сердита та педантична бабця, яка живе з донькою і зятем в третьому від незамешкалої господи дворі. Вона відразу відмовляється від платні, відступає мені кухню і „задню ізбу" з ліжками, столами, стільцями і шафою. „Передна ізба", що виходить вікнами на вулицю, лишається і далі замкнена, бо в ній повно всякого добра: гарних меблів, подушок, перин, начиння і навіть одежі. Бабуся просить мене тримати мешкання в порядку, не валяти печі, не рубати підлоги, не бити шиб, не ламати дверей і не нищити меблів. Поза тим, — як от: садок, солома в шопі, стоси уже напівзігнилих дров — до моєї розпорядимости.

Хоч і я знаю, що мені тут довго не бути, але пильно беруся до роботи. Так приємно по довгих тижнях спільного таборового галасливого життя відчути себе у власному кутку!.. І хоч яке моє мешкання недосконале — проте здається Бог-зна яким комфортабельним! Можна гріти воду, варити страву, попрати, сяк-так помитися не чекаючи черги, не оглядаючись на інших! Тільки той може оцінити вартість окремого кутка, хто довго жив у таборах.

Правда, спокою ще нема: до самого вечора двері моєї хати майже не замикаються: що хвилини приходять словачки з „дарами". Може з десять принесли обіди, а решта приходили з хлібом, солониною, молоком, яйцями, маслом, мукою і т. д. і т. д. Моя „ізба" до вечора перетворилася в справжній магазин, і треба було чимало клопотатися тим, щоб не дати половині того добра пропасти.

Увечорі приходять і земляки. Оповідають про свою роботу і про своїх господарів. Працювати приходиться тяжко, але ніхто не нарікає, бо відношення господарів і платня — добрі. Кажуть, що навіть Архангельський працює у якоїсь старої вдовиці, розглядаючись, звичайно, за молодшою. Я однак, далі обстоюю думку, що треба тікати, не гаючи часу, пригадуючи всім наші пізні жалі в день вибуху повстання. Зі мною принципово годяться, але всі є такої думки, що „треба почекати".

Коли розходимось пізно увечорі, кажу відвідувачам:

— Ви кажете, що вам у Каменянах добре, а мені ліпше, як вам усім. Але саме через те, я не вірю в довготривалість цього добробуту. Затямте собі, що ми ще будемо жаліти...

— Ну, ну, не крякайте, як чорна ворона!..

— Я „крякаю", бо маю погані передчуття.

— Ат, киньте свої „передчуття". Настрій у вас поганий, от що! У нас він також не кращий...

Але я не помилилася...

Ледве другого дня почало благословитися на світ, як під фірткою почувся тупіт багатьох ніг і голоси:

— Пані професорко, пані професорко! А відкрийте но двері!..

Зриваємося. По хвилинній надумі наказую дітям не вдягатися і бути в сорочках. Сама, замість вбрати суконку, загортаюся, як у римську тогу, в коц, і в такому вигляді відчиняю двері. Під порогом стоїть нотар, староста, два поліціянти і ще якісь урядовці.

— Пані професорко! — говорить староста. — Збирайте но всі ваші речі і дітей, бо поїдете назад до Ревуци. Але спішіться: автобус має відійти за 20 хвилин!

— Що, що?!! — питаю, вдаючи здивування.

— Збирайтеся скоро до автобусу з дітьми: маєте їхати до Ревуци, — повторює староста.

КОМУНІКАТ УКК.

В СПРАВІ ПЕРЕГОВОРІВ З „АМЕРИКАНСЬКИМ КОМІТЕТОМ ДЛЯ ВИЗВОЛЕННЯ НАРОДІВ РОСІЇ"

Український Конгресовий Комітет Америки подає до відома українського громадянства наступне:

1. Від довшого часу, бо ще з січня 1952 року, за ініціятивою та на пропозицію „Американського Комітету для Визволення Народів Росії", почалися переговори між тим Комітетом та Головою УКК проф. Левом Добрянським, в справі співпраці Українського Конгресового Комітету Америки з Американським Комітетом на терені ЗДА та в справі посередництва УКК між „Американським Комітетом для Визволення Народів Росії", зглядно його відпоручниками на европейському терені, та українською політичною репрезентацією в Европі.

Метою і предметом цих переговорів була, з одного боку, пропозиція Американського Комітету для Визволення Народів Росії, щоб українські політичні чинники в Европі включилися в одну пропагандивну організацію, зложену в половині з представництва росіян і в другій половині з представництва всіх неросійських народів СССР, для спільного ведення боротьби проти большевизму і визволення поневолених народів СССР з-під комуністичної диктатури. З другого боку, предметом переговорів була пропозиція УККА, щоб для скріплення визвольної боротьби українського й інших неросійських народів СССР проти советсько-російського імперіялізму, створити Координаційний Комітет на терені Европи на основі паритетного представництва всіх народів СССР, який координував би їхню боротьбу проти теперішньої комуністичної влади в їхніх країнах, при чому в тому спільному Координаційному Комітеті мав би бути безумовно збережений принцип повної рівноправности, представництва кожного окремого не-російського народу з представниками росіян.

Ці переговори натрапили на великі труднощі, бо рішальні чинники Американського Комітету для Визволення Народів Росії на початках давали при проєкті організації Координаційного Комітету в Европі, по суті, перевагу російському представництву та застерігали для нього половину голосів у спільному Комітеті, зглядно „політичному центрі" і накидали цьому Комітетові неможливу назву „Ради Визволення Народів Росії" чи, пак, „Політичного Центру Визволення Народів Росії"; чим ці чинники порушували принцип міжнародної рівноправности націй і, в суті речі, перерішували питання майбутнього державного упорядкування відносин, по усуненні большевицького режиму, в якійсь формі єдности колишньої російської імперії.

Переговори поступили вперед, коли, в м-ці лютому 1952 року, на чолі Американського Комітету став адмірал Ален Дж. Кирк, бувший американський амбасадор в Москві. Під час кількаразових переговорів між адміралом Кирком та Головою УККА проф. Добрянським — (на одній із зустрічей, проф. Добрянський був разом з двома визначними американцями), — адмірал Кирк з'ясував основні завдання Американського Комітету коротко так:

Американський Комітет для Визволення Народів Росії, — організований приватними американськими громадянами в цілі об'єднання всіх еміграційних представництв поневолених народів СССР, змагає до створення одного політичного центру в Західній Европі, завданням якого була б психологічно-пропаґандивна боротьба проти комунізму та боротьба за повне визволення всіх народів, поневолених комуністичним режимом у Советському Союзі. Адмірал Кирк заявив, що Американський Комітет є невтральний у відношенні до будучого устрою на територіях теперішнього СССР, і, в загальному, дотримуючись теперішньої закордонної політики Державного Департаменту ЗДА у відношенні до СССР, є за приміненням принципу національного самовизначення для всіх народів СССР по знищенні комуністичної системи. При тому, одначе, адмірал Кирк виразно підкреслював, що він і його Комітет стоїть за самовизначення народів СССР, але, в кожному разі, не визнає „передрішеня" щодо відновлення, по упадку большевицької влади, державної незалежности тих країн, що їх мали перед тою чи іншою російсько-совєтською агресією. Він уважає, що співпраця українських політичних груп у плянованому „Радіо Визволення" та Політичному Центрі представників всіх народів СССР при цьому Радіо, — є конечна.

Це запрошення для українських груп до співпраці з Американським Комітетом, адмірал Кирк повторив під час свого виступу на П'ятому Конґресі Американських Українців в дні 5 липня 1952 року в Ню Йорку.

2. Голова УККА проф. Добрянський, в ході переговорів представив Американському Комітетові низку важливих домагань, виконання яких Американським Комітетом уможливило б практичну співпрацю Українського Конґресового Комітету Америки та українського політичного представництва в Европі з Американським Комітетом. Між цими домаганнями були, між іншими: домагання зміни назви самого Американського Комітету, через усунення слів „Народів Росії"; примінення засади абсолютного паритету поміж усіми національними представництвами у плянованому Координаційому Комітеті; повна свобода всіх національних представництв, а, зокрема, не-російських народів, у їх політичній пропаґанді за приверненням утраченої державної самостійности; доповнення Екзекутивної Ради Американського Комітету визначними американцями, які є знані зі свого прихильного відношення до справи визвольних змагань поневолених не-російських народів СССР.

Деякі з тих домагань переведено; інші — є предметом дальших переговорів між Головою УККА та представниками Американського Комітету.

3. Про хід переговорів з адміралом Кирком та другими представниками Американського Комітету, Голова УККА проф. Добрянський здавав кожночасно звідомлення перед Радою Директорів УККА (Екзекутива та Політична Рада УККА) і його звідомлення були предметом ґрунтовних дискусій на зібраннях Ради Директорів УККА перед і по П'ятому Конґресі Американських Українців. Погляди на цю справу членів Ради Директорів УККА не були однозгідні, зокрема, щодо політичної плятформи й організаційної підстави, на якій мав би утворитися спільний Координаційний Комітет представництва росіян і не-росіян із СССР. Врешті, після кількох дискусій, таки не вдалося вповні узгіднити різних поглядів у цій преважкій політичній політичній справі, а тільки більшістю голосів прийнято на Раді Директорів УККА пропоновану проф. Добрянським політичну й організаційну базу твореного Комітету в Европі. При тому слід підкреслити, що всі ті різні погляди на полагодження цієї проблеми виходили з інтересів успішної оборони Америки перед російсько-совєтським імперіялізмом та скріплення становища Америки у міжнароднім світі в зв'язку з визвольною боротьбою поневолених Москвою націй. Було лише різне розуміння того, що саме відповідає життєвим інтересам Америки в сучасній й майбутній світовій ситуації. Американські українці є глибоко переконані, що оборонні інтереси Америки (ЗДА) є в згоді з визвольними змаганнями поневолених народів СССР, а в першу чергу — України.

4. З відходом адмірала Кирка з посту Голови Американського Комітету для Визволення Народів Росії, переговори Голови УККА, проф. Добрянського, велися і провадяться далі у Вашингтоні і Ню Йорку.

З метою ближчого з'ясування цілої справи з українськими політичними чинниками в Европі та евентуального зорганізування там спеціяльного Українського Комітету для практичної співпраці в „Радіо Визволення" та в пропонованому Координаційному Комітеті, рішено вислати до Европи спеціяльну делеґацію. У вирішуванні справи висилки делеґацій, на зібранні Ради Директорів УККА панувала однозгідність, однак виявилися різниці поглядів щодо завдань делеґації та її особистого складу, а остаточне рішення прийнято більшістю голосів.

Позатим, ухвалено, щоб закінчення переговорів з Американським Комітетом, на чолі з новим Головою, Віце-адміралом Стівенсом, перевела вибрана делеґація УККА та зафіксувала умови щодо створення та праці Координаційного Комітету в Европі у писемній формі.

5. Не ухиляючись від участи в цих важливих і відповідальних переговорах, що торкаються справи великого політичного значення, Український Конґресовий Комітет Америки одночасно уважає необхідним зазначити, що ці переговори та евентуальне створення Американським Комітетом „Радіо Визволення" та Координаційного Центру із входженням до них українців, в нічому не зв'язує українські політичні угрупування в їх політичних змаганнях та пропаґандивній діяльності за здобуття суверенної, соборної Української Держави.

Ню Йорк, 31 жовтня 1952.

Український Конґресовий Комітет Америки

ПУБЛІЧНІ ПОЧЕСТІ ДЛЯ 10 ЛІТНЬОГО РОМАНА РУДНИЦЬКОГО

У п'ятницю 7-го ц. м. 10 літній Роман Рудницький (про якого були недавно вістка з нагоди двох музичних стипендій, які він одержав від филаделфійської Музичної Академії), син нашої відомої пари артистів, — співачки Марії Сокіл й композитора-диригента Антона Рудницького, виступить у серії концертів, яку влаштовує „Мюзік енд Концерт Гілд" у Томс Ривер, Н. Дж., з своїм власним концертом, одночасно як піяніст і скрипак. Він гратиме — на фортепіяні — чотири Сонати Скарлятті, Сонату „опус 26" Бетговена, „Рондо Капрічіозо" Мендельзона, три твори Дебюссі і групу модерних творів Кабалєвского, Прокофєва і Рахманінова, а на скрипці концерт Вівальді.

Управа округи Довер, до якої належить місто Томс Рівер, окремо відзначить концерт Романа й його феноменальний талант й осяги в ділянці музики. І так у четвер 6-го ц. м., о год. 2.30 пополудні, відбудеться в будинку міської ради в' Томс Рівер публічна церемонія, під час якої мейор міста в присутності представників стейтових повітових і міських властей офіційно проголосить день концерту Романа, — п'ятницю 7-го листопада як „День Романа Рудницького". А під час концертової перерви у п'ятницю, десятилітнього артиста іменують „почесним заступником шерифа повіту Овшен".

Вступайте в члени УНСоюзу!

Сімнадцятий з'їзд КП(б)У

(Початок на стор. 2-гій)

доби. Вправді число рогатої худоби зросло, але є цілий ряд областей, де пляну в плеканні рогатої худоби, свиней і домашньої птиці не виконано. До таких належать Миколаївська, Херсонська і Запорізька області. Незвичайно низька продукція молока є в областях Житомирській, Кам'янець-Подільській та Чернигівській, Волинській і Тернопільській.

Досі в Україні є тільки 1,386 машино-тракторних станцій. Плянуються збільшити роботоздатність трактора на 50% і знизити собівартість тракторних робіт на 25%. До такої господарської „філософії" важко додуматись навіть буржуазним „кровопійним" капіталістам. У комуністів це в порядку, коли жертвою такої інтенсифікації праці машини стає людина, до того недокормлена і зовсім зле оплачувана. Мельников твердить, що за останні три роки збудовано й урухомлено 1,211 сільських електростанцій.

„Великою перемогою — каже Мельников — нашої партійної організації є завершення колективізації в західних областях. На основі суцільної колективізації в цих областях ліквідовано куркульство, заподіяно нищівний удар недобиткам українських буржуазних націоналістів". Ми знаємо, як виглядає нищення „куркульства". Тому мусимо рахуватися з тим, що там винищено сотні тисяч невинних людей. До речі треба пригадати, що в Галичині, наприклад, 80% сільського населення належало до категорії малоземельних.

В Україні було в 1951 р. 33,653 колгоспи, а тепер їх є тільки 16,015. Це наслідки т. зв. „укрупнювання" колгоспів, себто лучення кількох колгоспів в один. По-комуністичному це називається „господарське зміцнювання" колгоспів. У дійсності — це засіб мати більший вплив комуністів на колгоспників і більшу контролю органів МВД над ними. Нові „укрупнені" колгоспи мають статути т. зв. „сільсько-господарських артілів". На підставі цього статуту вони можуть організувати самоуправу колгоспу, яку мусить очолювати тільки комуніст.

Мельников твердить, що матеріяльний добробут „трудящих" останніми часами дуже зріс. Дуже оригінальним є доказ на цю обставину. Державний бюджет УССР зріс на 12,5%, а бюджет з 1940 р. перевищив на 122,5%. Дослівно він каже: „яскравим проявом піклування партії про неухильне піднесення матеріяльного рівня життя трудящих є п'ятиразове зниження цін у повоєнний час на товари масового споживання, в результаті якого населення України одержало економію у витратах близько 50 мільярдів карбованців". Ці гроші напевно стягнені на державні позики!

По селах побудовано 270 тисяч житлових будинків для колгоспників і 10 тисяч т. зв. „культурно-побутових" будівель.

У першому півроці 1952 р. продано по містах і колгоспах України більше ніж у першому півроці 1948 р.: крупи і макаронів на 62%, м'яса і м'ясних продуктів на 43%, рибних товарів на 45%, тваринних товщів на 25%, цукру на 180%, кондиторських виробів на 137%, бавовняних тканин на 158%, вовняних тканин на 364%, кравецьких виробів на 127%, трикотажних виробів на 288% шкіряного взуття на 300%, господарського мила на 143%. Знаємо, що все населення України зле обуте, зле одіте, особливо по селах, і переважно зле відживлюване. Цікаво, як і з чого воно жило, та у що вбиралось у 1945, 46 і 47 роках, коли не було ні знижки на товари ні товарів взагалі. Думаємо, що ці цифри нічого не дають, бо в них нема даних на те, скільки, наприклад, колгоспників набуло вбрання, взуття чи матеріяли на них. Всюди по містах користали з тих продажей, очевидно, ті, які найкраще оплачувані та упривілеєні комуністи.

(Закінчення буде)

Чи Ви є вже членом Українського Народного Союзу? Якщо ні, то пам'ятайте, що Вам не можливо обійтись без забезпечення, а найкраще і найдешевше забезпечення дасть Вам Український Народний Союз!

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Шікаго, Ілл.

ДЛЯ НАРОДНОГО ФОНДУ УККА В 1952 РОЦІ

Комітет Збірки Народного Фонду при Лізі Американців Українського Походження в Шікаго як Філії УККА — проголосив місяць листопад ц.р. місяцем **ударної** збіркової кампанії на цей Фонд.

В цій справі Комітет відбув кілька нарад, в тому одну із представниками громадянства. На них обговорено способи найбільш успішного переведення цієї збірки. Як минулого року, так і цього, виготовляються циклостилевим способом для розповсюдження списки тих, що вже склали свій даток на цей Фонд, видано листівки зі закликом до тих що ще свого датку досі не зложили, вислано письма до організацій, щоб впливали на членство в напрямі плачення річного датку. Крім цього повторюються постійно заклики на українських радіоавдиціях.

У всіх цих закликах є узасаднення, чому саме цього року мусимо зібрати більше грошей на УНФонд. При цьому слід згадати, що в минулому році Шікаго з околицею зібрало найповажнішу суму на УНФонд в цілій Америці, а саме около 17.000 долярів.

Як і минулого року Комітет Збірки користає з доброї волі ідейних збірщиків і збірщиць, які відвідують також поодиноких громадян з окремими інкасовими квитарями. Досі зібрана квота, як теж датки з імпрез, сягають 5.000 дол., отже, як видно, ще багато із минулорічних жертводавців не зложили свого річного датку, а волють, видно, відкладати на останні дні. В загальному інтересі було би одначе зложити даток негайно чи то до рук когось із збірщиків, чи у своїй організації чи у канцелярії Ліги Американців Українського Походження при 2247 Вест Райс Стріт.

При цій нагоді слід підкреслити, що наші збірщики і збірщиці минулого року цілком вив'язалися зі своїх завдань та виявили велику ідейність і обов'язковість, за що належиться їм окреме признання і подяка.

Треба вірити, що і в цьому році збіркова акція на УН-Фонд дасть добрі висліди, коли всі доложимо своїх старань, щоб член нашої громади сповнив свій кожнорічний обов'язок супроти „Народного Фонду"!

І. Д.

Ню Йорк, Н. Й.

Створено Комітет Свята Ольги Кобилянської

В дні 26 вересня 52, на запрошення Окружної Ради Відділів Союзу Українок Америки в Ню Йорку, зібралися в Демократичному Клюбі відпоручниці жіночих організацій і жіночих відділів громадських установ, а саме:

Відділи СУА, І Від. МСУ, 1 Від. УЗХ, ОУЖ, СЗХ, Т-во ім. Лесі Басараб, Провидіння ООЧСУ і СУМА в Ню Йорку, для обговорення свята О. Кобилянської. На цьому засіданні створено Комітет Свята Ольги Кобилянської, в склад якого увійшли усі приявні відпоручниці, а функції у ньому розподілено так:

Голова: п-ні І. Бенцаль; містоголова: С. Галичин; секретарі: О. Гладишовська, Ю. Сусь; фінанси: К. Пелешок.

Пропагандивна Комісія: п-ні Голюка, Демидчук, Томашівська, Крупка.

Програмова Комісія: п-ні Повзанюк, Шох, Головей, Юрків, Середа.

Контрольна Комісія: п-ні Корпало, Гурин, Марусевич, Левчук.

Завданням створеного Комітету є: відзначити народини видатної української письменниці і скріпити співпрацю жіноцтва, що є вельми конечною для загально-національних стремлінь й інтересів жіноцтва.

Залишені вільні місця в комітеті є призначені для тих організацій, які матимуть намір до цеї праці ще приступити.

І. П.

ДОПОВІДЬ В Л.М.КЛЮБІ

З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в найближчу п'ятницю, 7 листопада, відбудеться інтересна доповідь пані Ірини Домбчевської п. з. „Листопадовий спомин про Івана Франка". Доповідь буде в домівці Л.М.Клюбу, 149, Секенд евеню. Початок год. 7:30.

ПОМЕР Д-Р ВОЛОДИМИР СВИДЕРСЬКИЙ

4 листопада, 1952 р. скінчив життя, на фармі біля Ром, д-р Вол. Свидерський, старшина УСС, герой Маківки, визначний лікар і зразковий громадянин. Покійник народився в 1888 р. в містечку Білім Камені, Галичина. Там практикував як лікар і був правдивим добродієм бідного населення. Похорон відбудеться сьогодні, в п'ятницю 7-го листопада в Ром, о год. 9-тій рано.

Пластуни відсвятковують 34 річницю Листопадового Зриву

Нав'язуючи до стрілецької традиції Пластового Уладу й активної участи пластунів у Визвольних Змаганнях українського народу, молодь нюйоркської Пластової Станиці вшанувала 34 річницю Листопадового Зриву цілоденним традиційним святкуванням.

Участь у святкуванні взяли всі улади — новацькі, юнацькі, старших пластунів і пластунів-сеньорів. Вже від 5. год. ранку пластова молодь під проводом своїх виховників вирушила в терен на змаг у пластових умілостях, на складання практичної частини пластових проб і традиційний листопадовий марш.

Увечорі в пластовій домівці відбулася, з участю цілої Станиці, представників Верховної Пластової Старшини, місцевого Пласт-Приняту й гостей-громадян, Листопадова відправа. Після відчитання Листопадового наказу й відспівання „Червоної Калини", спогадами про визвольні змагання 1918 р. поділився з молоддю учасник листопадового зриву д-р Ріпецький. Після того відбулося надання пластових відзначень зразковим пластунам і пластункам, затвердження І і ІІ пластових проб та переведення низки новаків і новичок до уладу юнацтва. Молодь, що відбула першу пластову пробу, склала на національний прапор присягу віддати свої сили на службу Богові, Україні й ближнім. Деклямація. присвячена листопадовим подіям і відспівання гимну Карпатських Пластунів, закінчили святкування 34-ої річниці листопаддового зриву молоддю нюйоркської пластової станиці.

В. Б.

Вияснення:

У дописі про Загальні Збори Пластової Станиці в Ню Йорку подано мильно прізвище кошової. Має бути Володимира Дереш.

Подаємо до відома, що оголошення величини 1 інча через 1 колонку виносить $1.40. Проситься належитість (відповідно до величини огол.) пересилати разом з текстом.

Адм. „Свободи".

Канадійські радіопередачі для України

Мільйони людей у світі мають змогу прислухатись канадійським радіопередачам, в яких щоденно розповідається про те, як 600,000 українців та їхніх, народжених вже в Канаді, дітей живуть у цій країні, зберігаючи свої прабатьківські звичаї на цій вільній землі. Власне Українська Секція Інтернаціонального Відділу СБС недавно поширила свої радіопересилання в Україну до півгодини щоденно. Досі, від червня ц. р. почавши, ті радіопересилання тривали тільки 15 мінут щодня.

Це вже 16-та програма, що її додано до Інтернаціональної Служби СБС і таким чином ще в одній мові поплило на коротких хвилях етеру до вільних країн Европи і поза „залізну заслону" канадійське слово.

Богдан Панчук, директор тієї нової Української Секції, недавно об'їхав Захід Канади, щоб встановити контакти з кожним більшим українським осередком і наладнати для радіопрограми доплив інформацій про їхню діяльність. Він відвідав Форт Віліям, Вінніпеґ, Саскатун, Ріджайну, Йорктон, Келґари, Едмонтон і Ванкувер.

„Інтернаціональна Служба намагається поборювати комуністичну пропаганду інформацією про життя в демократичних країнах", — заявив Б. Панчук. „Ми вказуємо на наші канадійські свободи — релігійну, політичну й соціяльну, а в умах слухачів незамітно формуються порівняння. Зокрема дбайливо наголошуємо свободу зборів, фестівалів, конференцій, спеціяльних шкіл і курсів в українській мові на території англомовної країни".

Ціла система радіопередач, надаваних на коротких хвилях для слухачів у комуністичних країнах, є частиною широко закресленого психологічного фронту проти тоталітарної ідеології.

„Ми хочемо інформувати людей, що вони не є ізольовані . . ., що багато їхніх братів живуть тут на свободі, вирвавшись зі своєї країни, поневоленої комуністами".

Студіо Інтернаціональної Служби приміщуються в Торонті, Ванкувері, Вінніпезі та в Сент Джон. Монтреал контролює короткохвилеву радіомережу. Українська Секція затруднює п'ять анонсерів і двох редакторів.

Б. Панчук походить з Західної Канади. Там здобув освіту. Шість років провів він у службі в канадійському лїтунстві, а деякий час працював як урядовець ІРО. Продовж чергових шість років він співпрацював з Українським Канадійським Допомоговим Фондом, ЗУАДК, а згодом керував бюром КУК у Лондоні. До Канади вернувся він у березні ц. р.

(„Канадійська Сцена).

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ

ЗА 1952 РІК ВПЛАТИЛИ:

Листа ч. 7 (По день 8. жовтня 1952).

КАЛІФОРНІЯ:

Сен Френсиско: Софія Гречаник $10; Український Греко-Католицький церковний Комітет $10.

КОННЕКТИКЕТ:

Бріджпорт: Кость Котило збірка на прийнятті з нагоди прощання В. Волонного $26.75. На це жертвували: по $1: О. Вайда, М. Болоний, В. Фльонц, А. Глива, С. Гуменюк, К. Котило, М. Максимюк, В. Пелешук, О. Пендаківський, Й. Сливинський, П. Сливинський, В. Сливинський, Д. Сендзік, В. Шушельницький, Я. Шумигора, М. Терентюк, М. Заяць, В. Зазуляк, Л. Зелик; $1.75 дрібними; решта з бенкету $6; Національний Даток на Народний Фонд зложили: По $10: Григорій Бойко, Андрій Піддубний, Василь Сливинський; Дмитро Олексюк $5; С. Даценко $4; К. Котило $2. Оголошуючи повищий список жертводавців ми тим самим справляємо похибку, що закралась у попередній листі, де жертводавці з бенкету були пропущені.

Ню Гейвен: По $10: Анна і Григорій Гіна, Василь Гачкевич, Ізидор Кошак, Надія Кошак, Микола Кошак, Антін Кравчук, Теодор Кухній, Роман Рейнарович, Софія Салевич, Богдан і Віра Снігурович, Микола Шайдицький; К. В. $5.

Виллимантик: По $10: Гнат Корицъ і Александер Соловів (поправка з поперед. листи платників).

ДЕЛЕВЕР:

Вилмингтон: Микола Кохан $10.

ФЛАРИДА:

Маямі Біч: Марія і Степан Венґльовскі $10.

ІЛЛИНОЙ:

Шікаґо: По $10: Д-р Теодор Белей, Іван Поваляччек (за 1951 р.)

АЙОВА:

Деллес Сентер: Василь Мокрицький $10.

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: По $10: Іван Дуда, Стефан Маценко, Володимир Стельмах.

Гайтсвил: Д-р Петро Оришкевич $10.

МАССАЧЮЗЕТ:

Бостон: По $10: Дмитро Ґалонзка, Михайло Гриценко.

Фитшбурґ: Андрій і Марія Педа $30 (в тому $10 за 1951 р.).

Гавзетонік: По $10: Александер Білак, Теодор Сірко.

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: По $10: Олена Бенцаль-Карпяк, Іван Островершенко, Константин Сольчаник, Михайло Вовчик.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Байон: Павло Кондратюк $10; Л. Ґавазин $2; М. Ґавазин $1.

Клифтон: Волод. Шнерх $10.

Гоубокен: Тимко Шоробура $10.

Ірвингтон: Володимир Седорович $20.

Джерзі Ситі: Іван Яцусь $25; по $10: Петро Джиджора, д-р Євген Котик, Гнат Полюга, Михайло Пилипчак, В. Шибунчак, Александер Ващук, Петро Вох; по $5: Константин Костів, У. С., Іван Шипяний.

Линден: М. Васьків $10.

Магва: Д-р Микола Чубатий $10.

Милвил: Богдан Ясінський $10.

Нюарк: Центральний Комітет Українців у Нюарку $50 (в одному з попередніх виказів пропущено): По $10: І. Городиський, Мойсей Матула, Любомир Савойка, Отто Венке.

Ню Маркет: Д-р Ксенофонт Сілецький.

Пассейк: Д-р Теофіль Яворський $10; Василь Яців $5.

Трентон: Михайло Скалоський $10.

Юніон: Ілля Онишкевич $5.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: Микола Якимишин $10.

Бронкс: Іван Тесля $10.

Бруклин: АнтінНаконечний $10; Й. Шевчук $3.

Коговз: Петро Ракочий $25.

Гемпстед: Іван і Оксана Кучмак $10.

Ню Йорк Ситі: Романа і Володимир Дигдало $25; Іван Драґан $20 (за 1951 і 1952); Михайло Гузар $15; по $10: Микола Добрянський, Василь Федоришин, Іван Гумовський, Юрій Ґумовський, Люба Грибик, Василь Грибик, д-р Володимир Калина, Іван і Роза Кримінські, Семен Кривенчук, Александер Кулинич, Евстах Манацький, Остап Підгайний, Володимир Саляк, Семен Сус, Теодозій Шлапак, Павліна і Теодор Шимкович; Стефан Нич $5; Л. Лісевич $2.

Рачестер: Петро Лихошерстів $10.

Стетен Айленд: Іван Макар $10.

Сиракюз: По $10: Микола Дмитришин, Волод. Дмитришин.

Ютика: По $10: Д-р Евгенія Єршківська, проф. Микала Єршківський, Василь Каралуп, Александер Коваль, Микола Міхновський.

Йонкерс: По $10: Яр. Іванна Мудра, Василь Мудрий; І. Матушкевич $2.

ОГАЙО:

Клівленд: Валентин Туровський $10.

Лорейн: МартинЗадорожний $10

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Алтуна: Іван Коржидло $10.

Арналд: В. Буґель $1.

Честер: По $10: Іван Михайлів, Володимир Лесик.

Геверфорд: Волод. Горбовий $10

Джонставн: Ярослав Колодій $10.

Филаделфія: По $10: Софія Борковська, Василь Граб, Ядвига Романюк; Михайло Оленик $5.

Піттсбурґ: По $10: Ева Іжик, Марія і Осип Полатайко.

Сейр: І. Прокура $20.

Скрентон: Український Робітничий Союз $500.

Вест Істон: Григорій Прашник збірка між новоприбулими з нагоди відправи до Армії ЗДА п. Василя Кошованого $67. На це жертвували: Юхим Шийка $20; Василь і Варя Рябко $10; по $5: Іван Кошований (батько Василя), Василь Кріль, Григорій Прашник; А. Векленко $3; по $2: І. Гасяк, М. Колодруб, М. Курилко, П. Кузьменко, Райнога, І. Труш; по $1: М. Кутач, С. Кутач, О. Кучер, В. Лось, Г. Польщук, І. Сумик, В. Удич; Михайло Курілко.

РОВД АЙЛЕНД:

Вунсакет: Сестрицтво Пресвятої Діви Марії (Наталія Камфонік) $25.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЮТИКА, Н. Й. — Братство св. Петра і Павла, від. 483, повідомляє, що в зв'язку з доповідю п. О. Бойдуника 8. листопада, чергові збори відділу переноситься на суботу, 15. листопада, о 6:30 годині вечора в залі православної громади св. Петра і Павла. Просимо всіх членів, які ще й до сього часу не внесли обов'язковий для всіх членів один доляр на будинок старших людей в Союзівці, цей доляр принести і тим виконати свій обов'язок перед нашим Союзом. — Я. Фалінський, предс.; Є. Єржківська, секр.

НЮ ЙОРК ,Н. Й. — Вр. св. Володимира, від. 130, повідомляє, що місячні збори відбудуться в суботу, 8. листопада, о год. 8. ввечорі, в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, 33 Е. 7. вул. Проситься всіх членів зложити по $1 на Союзівку. Закликається всіх членів взяти участь у зборах. — Й. Марків, предс.; Г. Лучанко, фін. секр.; М. Кравчук, кас.; І. Малець, рек. секр.

В річницю розстрілу німецьким ґештапом двох братів

ОСИПА і ОМЕЛЯНА МИЦИК,

відбудеться в неділю, 9. листопада 1952 р., о год. 11. в долішній церкві св. Юрія у Ню Йорку —

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ.

Друзів і Знайомих просять взяти участь

СЕСТРА і ШВАГЕР.

ТАРЗАН, ч. 2948. Пекуче питання.

Тимчасом дезертир слон був знову приміщений у своїй огорожі, і Рутанг сердито шукав вияснення зникнення О'Рорке і Люкага.

„Зникли?", невинно повторяв Тарзан. „Вони були тут перед хвилиною. Де вони могли б бути, Рутангу"?

„Ти допоміг їм втекти!", гарчав Рутанг. „Ходи до палацу. Мерала досить швидко змусить тебе говорити!"

Похмуро насуплена Мерала слухала Рутангового звіту. Потім: „Говори, Тарзане!", вона гнівно наказала. „Що ти знаєш про це?"